

Arrest

nr. 166 080 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden op 1 oktober 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat W. VAN IMPE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2011 huwde verzoeker met mevrouw A.U. R, van Spaanse nationaliteit.

Op 20 februari 2012 diende verzoeker op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn echtgenote, waarna hij een F-kaart ontving.

Op 22 januari 2015 werd een verzoek tot echtscheiding ingediend.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenote van verzoeker sinds 9 februari 2015 van ambtswege is afgevoerd/ het grondgebied heeft verlaten samen met haar zoontje.

Op 27 maart 2015 werd de echtscheiding uitgesproken.

Op 11 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE
MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel,54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: K., A. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1984
(...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42 quater, §1,2° VW: "De burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben vertrekt uit het Rijk"

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 20/02/2012 in functie van zijn echtgenote A.U.R. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenote sedert 09/02/2015 van ambtswege is afgevoerd/het land heeft verlaten, samen met het 3 jaar oude zoontje K.R.A. (...) Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2°VW een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtsgeldig een einde te kunnen stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene moet overeenkomstig art. 42quater,§2VW rekening gehouden worden met de gezinssituatie van betrokkene alsook overeenkomstig art. 42quater §1VW met eventuele humanitaire elementen.

Op 05/03/2015 werd betrokkene verzocht daarover informatie te verschaffen., op 16.03.2015 werden deze instructies betekend en werden door betrokkene de volgende documenten voorgelegd:

-Kopie paspoort. Dit document geeft weinig informatie over de integratie van betrokkene in België en zijn bindingen met zijn land van herkomst.

-Uittreksel Spaanse huwelijksakte dd 03.01.2012 en Spaans huwelijksboekje. Deze documenten bewijzen de officiële gezinsbanden, maar bieden geen informatie betreffende zijn integratie in België en banden met zijn land van herkomst.

-Geboorteakte en paspoort K.R.A. (...) dd 01.12.2011. Hiermede is bewezen dat betrokkene de vader is van het kind, maar deze verblijft bij de moeder in Spanje waardoor dit niet als een positief element kan worden weerhouden om zijn integratie in het Rijk aan te tonen.

-Attest van Inburgering dd 17.09.2012 : betrokkene heeft inburgeringscontract met regelmaat gevolgd. Het volgen van een inburgeringstraject is verplicht voor alle nieuwkomers in Vlaanderen waardoor dit element niet weerhouden kan worden als een bewijs van uitzonderlijke integratie in België.

-Certificaat Nederlands voor anderstaligen dd 21.12.2012 van de Vlaamse Gemeenschap. Dit document duidt erop dat betrokkene een gebruikelijk traject aflegt en getuigt evenmin van een uitzonderlijk parcours. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat ook de bijkomende Nederlandse taallessen niet kunnen aanvaard worden dat

betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

-Getekende kopie arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde tijd dd 05.06.2013 tussen de werkgever NV P. Vishandel en betrokkene en loonfiches dd 11.2013, 02.2014, 03.2014, 08.2014, 09.2014, 12.2014, 01.2015, 02.2015. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Nazicht van de tewerkstellingsdatabank toont aan dat betrokkene tot op heden voltijds tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Er zijn in deze zin evenmin tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd (31 j) en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

Als familielid van een Spaanse EU - burger is het evenzeer zo dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover hij vergezeld is van zijn Spaanse echtgenote / kind en hij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België gevestigd (2012), waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van art 42 quater §1,2° VW waardoor in deze de uitzonderingsbepalingen van art 42 quater §4 VW niet van toepassing zijn. Gelet dat het zoontje niet in het Rijk verblijft kan het verblijfsrecht evenmin behouden worden op basis van art Art 42 quater §2VW.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en derde middel, waarvan de Raad het gepast acht ze gezamenlijk te behandelen, voert verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en daardoor de bestreden beslissing ten onrechte heeft genomen op grond van artikel 42quater, § 1, °2 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd zijn huwelijk ontbonden was, zodat toepassing moest worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, °4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet kon volgens verzoeker zijn verblijf niet beëindigd worden, aangezien zijn huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht, luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 (...)"

Uit § 1 van deze bepaling blijkt onder meer dat de gemachtigde onder bepaalde voorwaarden en rekening houdend met een aantal elementen een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de derdelandse echtgenoot van een Unieburger wanneer deze Unieburger het Rijk heeft verlaten, of wanneer het huwelijk tussen de Unieburger en de betrokken derdelander wordt ontbonden. Uit § 4, 1° van deze bepaling blijkt onder meer dat deze laatste mogelijkheid tot beëindiging van het verblijf niet van toepassing is wanneer het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en voor zover betrokkene aantoont werknemer of zelfstandige te zijn in het Rijk of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf en zijn familieleden en over een ziekteverzekering, of aantoont lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde op 9 februari 2015 heeft vastgesteld dat verzoekers echtgenote naar het buitenland is vertrokken, waarna de gemachtigde verzoeker heeft verzocht, in een schrijven dat hem werd betekend op 16 maart 2015, alle nuttige stukken over te maken in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, alinea drie van de Vreemdelingenwet aangaande een mogelijke intrekking van zijn verblijfsrecht, evenals in het kader van de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk werd gevraagd “*indien u van mening bent dat u aan één van de uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor het dossier*”. Verzoeker kreeg hiervoor dertig dagen de tijd.

Verzoeker heeft daarop de volgende documenten aan de gemachtigde overgemaakt, met name kopieën van zijn Marokkaans paspoort, van een uittreksel uit zijn huwelijksakte waaruit blijkt dat hij op 16 september 2011 gehuwd is met A.R, van de geboorteakte van zijn zootje K.R.A, van zijn familieboekje, van een blad met identiteitsgegevens van het paspoort van zijn zootje, een attest van inburgering, een certificaat van opleiding, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en een aantal loonfiches. Hij heeft daarbij verklaard dat zijn echtgenote en zootje thans in Spanje verblijven, dat zij af en toe naar België komen en dat hij af en toe naar Spanje reist. Verder heeft hij verklaard sinds jaren te zijn tewerkgesteld bij NV. P. te Lokeren, en dit sinds juni 2013 met een vast contract. Er werd echter voor de bestreden beslissing geen melding gemaakt van het inzetten van de echtscheidingsprocedure, noch enig stuk hieromtrent voorgelegd.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde vervolgens gemotiveerd dat op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, aangezien zijn echtgenote het land heeft verlaten. Aangaande de uitzonderingsbepalingen van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet werd gemotiveerd dat deze niet van toepassing zijn, aangezien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt dienaangaande in de nota met opmerkingen dat niet wordt betwist dat de echtgenote van verzoeker sinds februari 2015 het Rijk verlaten heeft, zodat verzoekers verblijf in elk geval kon worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijkomend stelt verweerder dat de eigenlijke ontbinding van het huwelijk dateert van na de *in casu* bestreden beslissing, zodat de gemachtigde geen rekening kon houden met dit element. Tot slot stelt verweerder dat verzoeker heeft nagelaten de nodige bewijsstukken voor te leggen teneinde aan te tonen dat hij zich wel degelijk nog in de voorwaarden bevindt om een verblijfsrecht te hebben.

De Raad stelt vast dat er *in casu* sprake is van twee relevante mogelijke beëindigingsgronden, vertrek en echtscheiding, die potentieel tot een tegenstrijdig resultaat zouden kunnen leiden, nu verzoeker meent dat hij voldoet aan de uitzonderingsgrond die voorzien is bij de beëindiging op grond van ontbinding van het huwelijk. Thans heeft de bestreden beslissing betrekking op een beëindiging van een afgeleid verblijfsrecht van een familielid van een Spaanse Unieburger, dermate dat het Unierecht van toepassing is.

Artikel 42^{quater}, § 1, 2° *iuncto* artikel 42^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet, aangaande de beëindiging op grond van vertrek, vormen de omzetting van artikel 12, lid 1 en 3 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° *iuncto* artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, onder meer aangaande de beëindiging op grond van echtscheiding, vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Over de wisselwerking tussen de voormelde artikelen 12 en 13 heeft het Hof van Justitie van de EU (hierna verkort het Hof) in zijn arrest in zaak C-218/14 Singh van 16 juli 2015 het volgende gesteld:

“58 Wanneer een burger van de Unie die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenotes van verzoekers in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die burger van de Unie, die derdelander is, dus niet langer aan de voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn

2004/38. Evenwel moet worden nagegaan of en onder welke voorwaarden die echtgenoot zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, wanneer na het vertrek van de burger van de Unie een echtscheiding volgt.

59 Volgens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 leidt scheiding niet tot het verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten „indien het huwelijk [...] bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding [...] ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland”.

60 Die bepaling beantwoordt dus aan de in overweging 15 van die richtlijn genoemde doelstelling, die erin bestaat rechtsbescherming te bieden aan de familieleden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap, door in dat verband maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

61 [...]

62 Dit is evenwel niet het geval indien, voordat een dergelijke procedure wordt ingeleid, de burger van Unie de lidstaat waar zijn echtgenoot woont, verlaat om zich in een andere lidstaat of in een derde land te vestigen. In dat geval is het afgeleide verblijfsrecht dat de derdelander krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 geniet, vervallen bij het vertrek van de burger van de Unie en kan het dus niet meer worden behouden op grond van artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn.

63 Indien de derdelander die de echtgenoot van een burger van de Unie is, **op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, een verblijfsrecht genoot** op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, **behoudt hij dat recht** dus krachtens artikel 13, lid 2, eerste alinea, onder a), van die richtlijn, **zowel tijdens de echtscheidingsprocedure als na de uitspraak van de echtscheiding, mits aan de voorwaarden van artikel 13, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn is voldaan.** (eigen benadrukken)

64 In de drie hoofdgedingen hebben de burgers van de Unie die de echtgenoten van de betrokken derdelanders zijn, het gastland evenwel verlaten en zich in een andere lidstaat gevestigd nog voordat de echtscheidingsprocedure werd ingeleid.

65 Uit punt 58 van het onderhavige arrest volgt dat de echtgenoot die derdelander is, na het vertrek van de echtgenoot die burger van de Unie is, niet langer aan de voorwaarden voldoet om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38.

66 Derhalve dient te worden vastgesteld dat de burger van de Unie die de echtgenoot van een derdelander is, overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 **in het gastland moet verblijven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, opdat die derdelander recht heeft op het behoud van zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van artikel 13, lid 2, van die richtlijn.** (eigen benadrukken)

70Gelet op een en ander, moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 13, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat een derdelander die gescheiden is van een burger van de Unie en wiens huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van die bepaling niet behoudt, wanneer de echtgenoot, die burger van de Unie is, **vóór de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding** uit die lidstaat is vertrokken (eigen benadrukken).”

In rechtsoverwegingen 63 en 66 van het arrest Singh heeft het Hof derhalve uitdrukkelijk voor recht gezegd dat een Unieburger in het gastland moet verblijven tot op de datum van aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, opdat de derdelandse echtgenoot van die Unieburger recht heeft op het behoud van zijn verblijfsrecht in die lidstaat op grond van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Hieruit blijkt duidelijk dat volgens het Hof een derdelander die de echtgenoot is van een Unieburger die uit het gastland vertrekt, zijn verblijfsrecht kan behouden op grond van artikel 13, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, indien deze Unieburger in het gastland heeft verbleven tot op de datum van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, mits voldaan is aan de voorwaarden zoals

bepaald in voormeld artikel 13, lid 2. Het Hof van Justitie heeft zich in dit arrest niet gelimiteerd tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van de verzoekers kon beëindigd worden aangezien niet was voldaan aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 12, lid 3 van de Burgerschapsrichtlijn, doch heeft wel degelijk de verhouding tussen de artikelen 12 en 13 beoordeeld en gesteld dat het ogenblik van vertrek, met name al dan niet voor de aanvang van de gerechtelijke procedure, determinerend is voor het behoud van het verblijfsrecht op eigen grond.

In casu stelt de Raad echter vast dat de gemachtigde geenszins op de hoogte werd gebracht door verzoeker, noch dat verzoeker enig begin van bewijs heeft voorgelegd van het feit dat een echtscheidingsprocedure was aangevangen voordat de bestreden beslissing werd genomen, dermate dat de Raad niet inziet om welke reden de gemachtigde zonder enige indicatie toepassing had kunnen maken van het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet of had moeten onderzoeken of verzoeker aan de voorwaarden voor de uitzonderingsbepaling voldeed. Des te meer nu verzoeker uitdrukkelijk per schrijven van de gemachtigde, zoals betekend op 16 maart 2015 was uitgenodigd om alle bewijzen voor te leggen, indien verzoeker van mening was dat hij aan één van de uitzonderingssituaties zoals vermeld in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet voldoet. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de raadsman van verzoeker pas na de betekening en naar aanleiding van de thans bestreden beslissingen per schrijven van 29 oktober 2015 bij de gemachtigde heeft aangedrongen op een minnelijke regeling omwille van het feit dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw A.U.R. werd ontbonden. Pas in dit schrijven maakt de raadsman bijkomend de datum van het verzoek tot echtscheiding en van de uitspraak van de echtscheiding op 27 maart 2015 kenbaar. Hij voegde pas voor het eerst bij dit schrijven aan de gemachtigde het verzoekschrift voor de Raad met de stavingsstukken, waaronder het echtscheidingsvonnis met vertaling van 27 maart 2015.

Nu blijkt het administratief dossier de gemachtigde voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing enkel op de hoogte was van het vertrek van mevrouw A.U.R., kan verzoeker de gemachtigde niet ten kwade duiden toepassing gemaakt te hebben van deze beëindigingsgrond. Hij ontkent immers noch dit vertrek, noch het feit niet te voldoen aan de uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing. Nu blijkt uit het echtscheidingsvonnis dat beiden het verzoek tot ontbinding van het huwelijk door echtscheiding hebben ingediend op 22 januari 2015 was verzoeker in de mogelijkheid op uitdrukkelijk verzoek van de gemachtigde, door het schrijven betekend op 16 maart 2015, de gemachtigde hiervan in kennis te stellen, hetgeen hij nagelaten heeft. Dit wijst op een onzorgvuldigheid van verzoeker en niet op het niet in acht nemen van alle belangrijke gegevens door de gemachtigde. De Raad meent dan ook dat het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de uitzonderingsbepalingen van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn omdat het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van artikel 42^{quater}, § 2° van de Vreemdelingenwet, als een overtollig motief kan beschouwd worden. Hoe dan ook meent de Raad dat de algemene stelling van verzoeker in zijn eerste en derde middel, waar hij meent dat van zodra men kan aantonen dat het huwelijk tot aan de aanvang van de gerechtelijke procedure drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, het huwelijk niet meer kan beëindigd worden op grond van vertrek, niet kan gevolgd worden. Verzoeker gaat vooreerst voorbij aan de bijkomende vereiste dat eveneens moet aangetoond zijn dat hij werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Bijkomend gaat hij voorbij aan het gestelde in het voormelde arrest Singh van 16 juli 2015 waarin het Hof de wisselwerking tussen de beëindigingsgronden "vertrek" en "ontbinding van het huwelijk" heeft verduidelijkt en duidelijk determinerend belang hecht aan het ogenblik waarop de unieburger is vertrokken uit het Rijk, met name al dan niet voor de aanvang van de echtscheidingsprocedure, voor het al dan niet kunnen behouden van een afgeleid verblijfsrecht op zuiver persoonlijke grond. Op het ogenblik van de bestreden beslissing kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde kennis had van het gegeven dat mevrouw A.U.R. het Rijk had verlaten nadat verzoeker en mevrouw A.U.R. een verzoek tot ontbinding van hun huwelijk hadden ingediend.

De Raad herhaalt dan ook dat nu hij gebonden is aan de *ex tunc* beoordeling en dus enkel kan rekening houden met de elementen die de gemachtigde gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen onzorgvuldigheid in hoofde van de gemachtigde kan weerhouden worden, noch een onrechtmatige toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht gehoord te worden, als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord alvorens de beslissing werd genomen, hetgeen voor hem een zeer zware impact heeft. Hij concludeert dat indien dit recht werd gerespecteerd en hij voldoende kennis had van de mogelijke beslissing en de verregaande gevolgen ervan, hij meer de mogelijkheid had om zijn verdediging voor te bereiden. Om deze reden zou de bestreden beslissing onwettig zijn.

De Raad erkent dat het recht om gehoord te worden, als algemeen beginsel van Unierecht, *in casu* toepassing vindt maar meent dat dit recht werd gerespecteerd. De gemachtigde heeft immers uitdrukkelijk en voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing verzoeker de gelegenheid geboden zijn socio-economische situatie uiteen te zetten zodat de gemachtigde kon rekening houden bij de beëindiging van het verblijf met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong enerzijds en hij heeft eveneens met het schrijven zoals betekend op 16 maart 2015 uitdrukkelijk de gelegenheid geboden bewijzen voor te leggen van het feit dat verzoeker voldoet aan een uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker niet mondeling werd gehoord, doet geen afbreuk aan het feit dat hij de effectieve gelegenheid heeft gehad op dienstige wijze alle pertinente elementen naar voor te brengen en voor zijn belangen op te komen.

Een schending van het recht gehoord te worden, is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de specificiteit van het dossier en met het recht op een familie- en gezinsleven en hij tevens onredelijk heeft gehandeld. Hij wijst erop dat hij een kind heeft dat Unieburger is en de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden nu het verblijfsrecht verzoeker de mogelijkheid biedt vrij te reizen in de Europese Unie om het contact met zijn zoontje te onderhouden dat verblijft in Spanje. Indien verzoeker België en de Unie zou moeten verlaten, is het voor hem veel moeilijker om zijn zoontje te bezoeken in Spanje. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen bewijs geleverd waarom de inmenging conform artikel 8, § 2 van het EVRM toegelaten en noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, § 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij meent dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met zijn minderjarig Spaans kind bij het nemen van de bestreden beslissingen. In de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft de gemachtigde immers uitdrukkelijk gesteld dat betrokkene de vader is van het kind K.R.A, maar dat zijn kind bij de moeder in Spanje verblijft. Bijkomend en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel een draagwijdte voor het grondgebied van het Rijk. Het bevel houdt dus *in casu* geen verplichting in om de Unie te verlaten. Verweerder merkt in de nota dan ook terecht op dat er met zijn kind geen gezinsleven meer bestaat in België en het verzoeker vrij staat om in Spanje een legaal verblijf te bekomen in functie van zijn minderjarig kind en zijn kind te vergezellen. De Raad kan niet vaststellen dat *in casu* geen belangenafweging zou gemaakt zijn, nu de gemachtigde zowel oog heeft gehad voor de voorwaarden zoals bepaald in de Vreemdelingenwet als voor het bestaan van zijn minderjarig kind en op redelijke wijze heeft aangestipt dat het kind zich in Spanje bevindt bij de moeder en aan het bevel een beperkte draagwijdte heeft gegeven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Verzoeker meent dat eveneens het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden nu de gemachtigde zou miskend hebben dat verzoeker wel degelijk voldoende geïntegreerd is gelet op het gevolgde inburgeringstraject, de gevolgde lessen Nederlands, de verblijfsduur van meer dan drie jaar gecombineerd met de langdurige tewerkstelling bij een en dezelfde werkgever. De gemachtigde zou de zorgvuldigheidsplicht geschonden hebben door al de elementen enkel individueel, doch niet samen beoordeeld te hebben.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde aangaande de voorgelegde elementen van integratie uitgebreid heeft gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Zo stelt de gemachtigde:

“-Kopie paspoort. Dit document geeft weinig informatie over de integratie van betrokkene in België en zijn bindingen met zijn land van herkomst.

-Uittreksel Spaanse huwelijksakte dd 03.01.2012 en Spaans huwelijksboekje. Deze documenten bewijzen de officiële gezinsbanden, maar bieden geen informatie betreffende zijn integratie in België en banden met zijn land van herkomst.

-Geboorteakte en paspoort K.R.A. (...) dd 01.12.2011. Hiermede is bewezen dat betrokkene de vader is van het kind, maar deze verblijft bij de moeder in Spanje waardoor dit niet als een positief element kan worden weerhouden om zijn integratie in het Rijk aan te tonen.

-Attest van Inburgering dd 17.09.2012 : betrokkene heeft inburgeringscontract met regelmaat gevolgd. Het volgen van een inburgeringstraject is verplicht voor alle nieuwkomers in Vlaanderen waardoor dit element niet weerhouden kan worden als een bewijs van uitzonderlijke integratie in België.

-Certificaat Nederlands voor anderstaligen dd 21.12.2012 van de Vlaamse Gemeenschap. Dit document duidt erop dat betrokkene een gebruikelijk traject aflegt en getuigt evenmin van een uitzonderlijk parcours. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat ook de bijkomende Nederlandse taallessen niet kunnen aanvaard worden dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

-Getekende kopie arbeidsovereenkomst voor bedienden voor onbepaalde tijd dd 05.06.2013 tussen de werkgever NV P. V. en betrokkene en loonfiches dd 11.2013, 02.2014, 03.2014, 08.2014, 09.2014, 12.2014, 01.2015, 02.2015. Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwillemig is. Nazicht van de tewerkstellingsdatabank toont aan dat betrokkene tot op heden voltijds tewerkgesteld is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien vormt het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geen obstakel om terug te keren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Er zijn in deze zin evenmin tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd (31 j) en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

[...]. Betrokkene is bovendien nog niet zo lang in België gevestigd (2012), waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan."

De Raad stelt hierbij vast dat de gemachtigde met alle voorgelegde elementen zorgvuldig heeft rekening gehouden. Hij heeft vastgesteld dat verzoeker nog maar enkele jaren gevestigd was in het Rijk, gezond is, jong is, mevrouw A.U.R. en zijn kind in Spanje verblijven, hij weliswaar werkt doch gezien zijn jonge leeftijd en gezondheidstoestand ook de mogelijkheid heeft te werken in zijn herkomstland en voor het overige de officiële gezinsbanden met het Spaans huwelijksboekje en het uittreksel uit de Spaanse huwelijksakte heeft aangetoond, alsook heeft aangetoond een inburgeringstraject en Nederlandse taallessen gevolgd te hebben doch dat dit respectievelijk enerzijds een verplichting is en anderzijds een gebruikelijk traject uitmaakt. De gemachtigde concludeert dat nu verzoeker nog niet lang in België is gevestigd, de verankering in België nog niet van die aard is dat het een beëindiging in de weg zou staan. Deze conclusie van de gemachtigde is niet kennelijk onredelijk te noemen. Zelfs indien een zekere mate van integratie kan aangenomen worden, kan de beoordeling van de gemachtigde dat die verankering niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan, in het licht van alle elementen samen niet onredelijk noch onzorgvuldig beschouwd worden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin aangenomen worden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Bijgevolg dient dan ook geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing zoals opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES